

En vis kanin

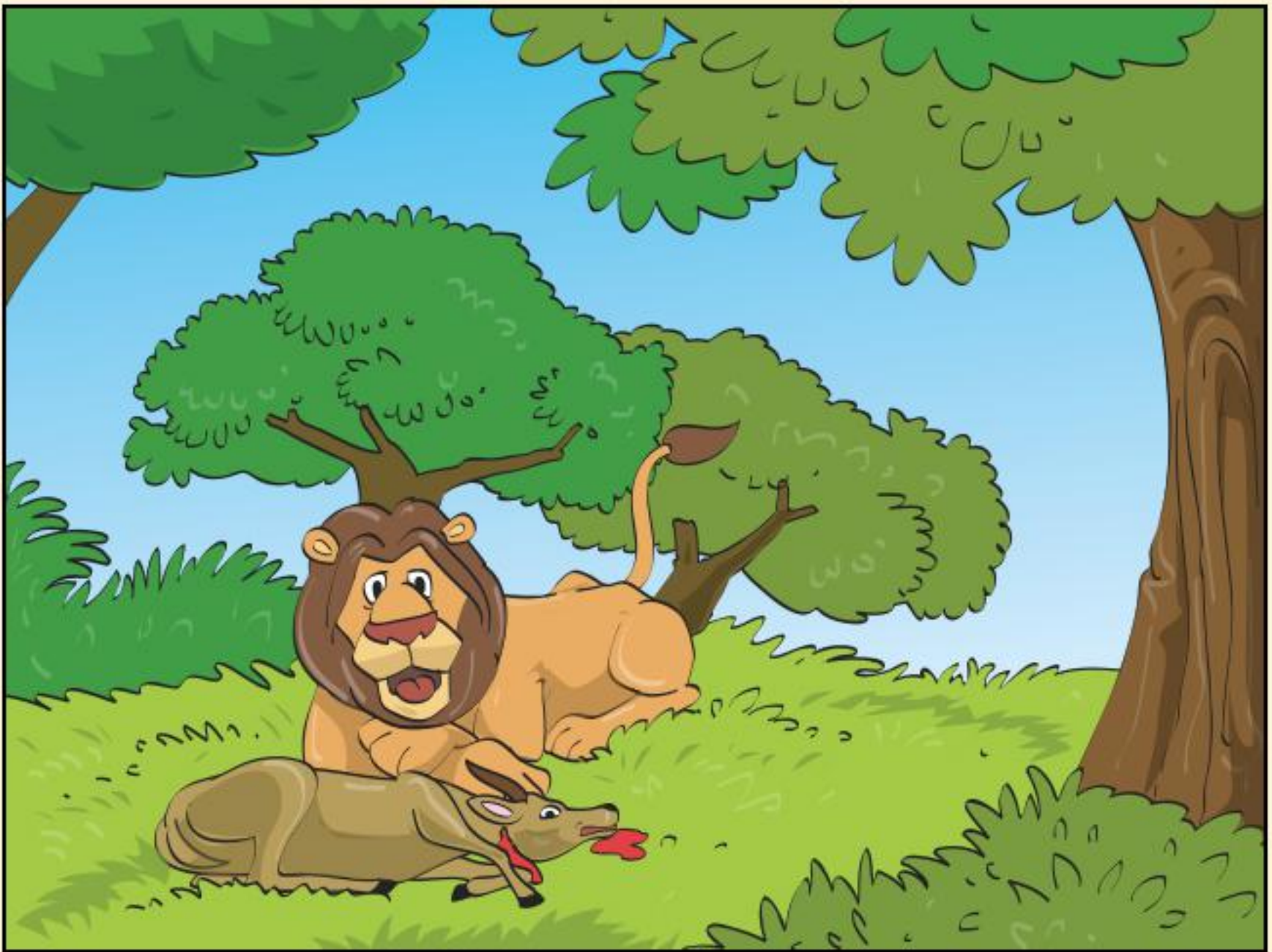
Det var en gang en løve som bodde i en jungel. Løven var slem og jaktet på alle i skogen. Alle dyrene i skogen var lut lei av løven. Løven lå alltid i bakhold og var ute etter de andre. Han spiste seg god og mett hver eneste dag, og de andre stakkars dyrene følte seg hele tiden truet, for man visste aldri når man kunne bli angrepet av løven.

En dag samlet alle dyrene seg og ble enige om å oppsøke løven og be om fred.

Dyrene sa: «Å, du mektige konge av jungelen! Vi har tenkt og tenkt, og vil si at vi ønsker å tilby deg mat, for så vil du slippe å jakte og bruke opp dine dyrebare krefter. Det eneste vi ønsker i gjengjeld, er at du lar oss få vandre fritt i jungelen, slik at vi slipper å frykte at du overraskende skal angripe oss.» Løven likte ikke tilbudet deres, men lot dem ombestemme ham etter en stund.

Etter avtalen med løven fikk resten av dyrene vandre fritt i jungelen, og når løvens middagstid nærmet seg, kastet dyrene lodd seg imellom. Det dyret som ble trukket ut, gikk frivillig til løven for å være hans middag. Det likte

løven godt, han storkoste seg. Hver dag fikk han mat, og det beste ved det hele var at han slapp å jakte. Han hadde før tvilt på at dyrene ville holde sitt ord, men nå som alt gikk som det skulle, var livet herlig.

Tiden gikk, og hver dag var det et nytt dyr som måtte gå til løven for å bli spist opp. Dagene ble til uker og uker til måneder og måneder til år.

Så en dag ble en kanins navn trukket, han sa til de andre: «Hvor lenge skal denne ondskapen pågå? Det er en evig ond sirkel som vil forderve oss, og det kommer aldri til å ta slutt!» De andre dyrene svarte ham i kor: «Vi har alle til nå holdt vårt ord, kom deg av gårde til løven og oppfyll ditt løfte. Skynd deg nå, kanskje blir han sint på oss alle ...» Kaninen fortsatte: «Mine venner! Gud har gitt meg en idé, slik kan vi redde oss fra den onde løven. Gi meg tid til å gjennomføre planen min.» De andre spurte ham: «Hva er denne planen?» Kaninen svarte: «Det er ikke lurt å avsløre denne hemmeligheten nå, vær litt tålmodige og se hva som skjuler seg i mine tanker.» Dyrene valgte å stole på kaninen, men innerst inne fryktet de løvens vrede.

Kaninen gikk hjem og satte seg som om ikke noe hadde hendt. Løven ventet og ventet på sin middag, men da det ikke dukket opp noe mat, ble han veldig sint. Han prustet og freste av sinne og brølte så jungelen skalv. Han slo i bakken og sa: «At jeg kunne stole på de usle krypene! Hvordan kunne jeg tro at de skulle holde sitt ord?» Løven var rasende. Han så en kanin komme sprettende mot ham, og løven brølte til ham: «Hvorfor tok det deg så lang tid å komme, jeg er sulten!» Kaninen svarte: «Å, du mektige konge, hvis du lover å ikke spise meg, kan jeg fortelle deg det.» «Skynd deg!» sa løven. Kaninen fortalte: «Jeg fulgte en annen kanin som var mye tjukkere enn meg, for han skulle være din middag, men på veien traff vi en annen løve. Vi nevnte ditt navn og fortalte om vår avtale med deg, men han lot oss ikke gå. Han hørte ikke på oss og tok kaninen som skulle være din middag i dag, og så sa han at han skal drepe deg. Hvis dette fortsetter, kommer ikke maten til å komme fram til deg.» Løven lyttet og ble enda mer rasende. Han brølte høyt og sa: «Vis meg denne andre løven, jeg skal lære ham en lekse han sent vil glemme.» Kaninen var modig og spratt av sted foran løven for å vise ham veien.

Etter å ha gått langt og lenger enn langt i jungelen stanset de ved en gammel brønn. «Hvorfor stanser du, og hvorfor spretter du vekk fra brønnen?» spurte løven. Kaninen skalv og sa: «Den løven som fanget min venn, bor i denne brønnen. Jeg er redd og våger ikke å gå videre. Hvis du, å, mektige konge, holder meg fast i din pote, skal jeg prøve å se ned i brønnen ...» Løven gjorde som kaninen sa, han holdt kaninen fast og lot kaninen se. «Se!» sa kaninen, løven så ned i brønnen, og der så han en løve holde en kanin. «Min kanin», tenkte løven. «Jeg skal vise ham, jeg», sa løven og kastet kaninen bort og hoppet oppi brønnen. Men etter å ha hoppet oppi brønnen oppdaget han at det var et speilbilde, og at kaninen hadde lurt ham. Løven druknet. Kaninen ble overlykkelig over at løven døde. Han spratt tilbake til alle de andre dyrene for å fortelle dem den gledelige nyheten. Alle feiret kaninens seier og takket ham, men kaninen sa at det er Gud vi bør takke. Han som ga meg hjerne til å kunne redde oss fra løvens ondskap.

Vi lærer følgende av denne historien: For å kjempe mot en fiende trenger man hjerne og tålmodighet. Angrep fra en fiende er enklere å forsvare enn å bli angrepet av seg selv.

